

CONTEMPLAR L'EVANGELI

«Finalment els envià el seu fill, tot dient-se: 'Al meu fill, el respectaran'»

Avui contemplem el misteri del rebuig de Déu en general, i del Crist en particular. Sorpren la reiterada resistència dels homes davant l'amor de Déu.

Però la paràbola d'avui es refereix més específicament al rebuig que els jueus feren amb el Crist: «Finalment els envià el seu fill, tot dient-se: 'Al meu fill, el respectaran'. Però els vinyaters, en veure el fill, es digueren entre ells: 'Aquest és l'hereu: vinga, matem-lo i quedem nos la seva heretat!'. L'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar» (Mt 21,37-39). No és fàcil entendre això: és perquè Crist vingué a redimir el món sencer, i els jueus esperen el seu "messies" particular que els doni el domini de tot el món... Quan vaig estar a Terra Santa em varen donar un fulletó turístic d'Israel on consten els jueus més famosos de la història: des de Moisès, Gedeó i Josué fins a Ben Gurion, que fou el creador de l'Estat d'Israel. Nogensmenys, en aquest fulletó no hi era Jesucrist. I Jesús ha estat el jueu més conegut de la història: avui se'l coneix a tot el món, i ja fa dos mil anys que morí...

Als grans personatges, passat el temps, se'ls admira, però no se'ls estima. Avui ningú no estima Cervantes o Miquel Àngel. En canvi, Jesús és el més estimat de la història. Homes i dones donen la vida per amor a Ell. Uns de cop en el martiri, i d'altres "gota a gota", tot vivint solament per a Ell. Són milers i milers en tot el món. I Jesús és el que més ha influït en la història. Valors avui acceptats a tot arreu, són d'origen cristià. No solament això, sinó que a més hom constata que avui hi ha un apropament a Jesucrist, també entre jueus ("el nostres germans grans en la fe", tal com digué Joan Pau II). Demanem a Déu particularment per la conversió dels jueus, ja que aquest poble, de grans valors, convertit al catolicisme, pot ser un gran benefici per a tota la humanitat.

HORARI DE MISSES		
Dissabte 7		
La Serra	18:00	Maria, Josep i Fm.
Tivissa	20:00	Josep Maria Borràs
Diumenge 8 d'octubre XXVII temps Ordinari		
Tivissa	10:00	
El Masroig	11:45	
El Molar	13:00	
Dilluns 9		
Tivissa (centre de dia)	18:00	Família Bladé
Dimarts 10		
El Masroig, El Molar i Tivissa no hi haurà missa		
Dijous 12 (Festivitat de la Mare de Déu del Pilar)		
Tivissa	10:00	Josep Maria Jardí
Divendres 13		
Tivissa (Parròquia)	12:00	Casament
Dissabte 14		
Tivissa	20:00	Teresa
Diumenge 15 octubre XXVIII temps Ordinari		
Tivissa	10:00	Domingo i Elvira
El Masroig	11:45	
El Molar	13:00	
La Serra	18:00	Teresa Navàs

Tivissa

Enterrament

Dijous, 5 d'octubre, Josep Aragonés Martí de 65 anys. Donem-li Senyor el Repòs Etern

Amonestació

En, Jorge Díez Jiménez, solter de Donostia-San Sebastian, amb na, Ingrid Aragonés Margalef, soltera de Tivissa.

Si algú sap algun impediment pel qual aquest matrimoni no es pot celebrar, està obligat, en consciència a manifestar-ho.

Data celebració matrimoni: 13 d'octubre de 2017.

Tómbola Mans Unides

Recollida per a la Tómbola del 9 al 20 d'octubre a casa de Ramon Màdico.

El Masroig

Tómbola Mans Unides

Recollida per a la Tómbola a la Farmàcia i la Botigueta.

Diumenge dia 15

Bateig de Laura Galimany Margalef a les 11:45.

El Masroig – El Molar

La Serra d'Almos - Tivissa

Si algun malalt desitja rebre la comunió a casa que ho comuniqui al mossèn.

La Veu de la Parròquia

Núm. 487 / 8 octubre 2017
Diumenge XXVII del temps ordinari

PARAULES DE VIDA – Diumenge 1 d'octubre de 2017
Enrique Benavent Vidal – Bisbe de Tortosa

En el marc de l'any jubilar marià que estem celebrant en la nostra diòcesi, al començament del mes d'octubre, que en la tradició de l'Església llatina ha estat dedicat a la devoció del sant rosari, us voldria proposar una breu reflexió sobre la importància d'aquesta forma de pregària per a la vida de l'Església.

Actualment estem vivint un moment de dificultats en la transmissió de la fe. Aquestes s'experimenten tant en el si de les famílies com de les comunitats cristianes. És important que tinguem present que, a diferència d'altres èpoques, el fet d'haver nascut en una família cristiana no assegura una continuïtat en la vivència de la fe. Avui aquesta ja no es transmet per herència, per la qual cosa les famílies cristianes han de pensar que la primera vivència de la fe, amb el que això implica d'iniciació a l'oració, s'ha de viure dins de casa. Tal vegada una de les causes del poc èxit de molts pares en la transmissió de la fe als fills és que, encara que certament s'han preocupat de què la visquen en la parròquia, en el col·legi o en els grups juvenils, s'han abandonat els moments d'oració en família. L'oració del rosari ha sigut un instrument que ha ajudat a les famílies a viure i mantindre's unides en la fe, i que ha facilitat que aquesta es transmeti de generació en generació. Una comunió de fe que ha mantingut també les famílies més unides. En aquest moment de dispersió per la presència invasora de les noves tecnologies, que envaeixen la vida familiar i potencien la comunicació entre els seus membres, la pregària en comú ajuda també a una major cohesió entre ells.

En la història de l'espiritualitat cristiana han existit molts mestres d'oració que han recomanat la repeti-

Mn. Ruben Garcia 628 778 880
ruben_gm_82@hotmail.com
www.parroquiativissa.cat

ció d'una breu jaculatoria com a mètode per a interioritzar uns sentiments o per a viure en unió amb Déu. L'oració no és més autèntica quan més paraules s'utilitzen, sinó quan amb més autenticitat es viu des del cor. Aquesta característica està també present en el res del Rosari. La repetició de la salutació de l'àngel i de les paraules que li va dirigir Elisabet a Maria en el moment de la visitació, quan es fa des del cor, provoca en nosaltres un afecte a la Mare del Senyor, perquè ens introdueix en la grandesa del misteri de la seua persona. Quan algú estima una altra persona no es conforma de dir-li-ho una vegada, sinó que troba la seua alegria a expressar-li eixe amor. La repetició ajuda a la interiorització i a créixer en l'afecte.

La meditació dels misteris del sant rosari, que són fonamentalment esdeveniments de la vida del Senyor, ens introdueix també en el misteri de Crist despertant en nosaltres el desig de seguir-lo com autèntics deixebles seus. Sabem que la millor deixeblla del Senyor ha sigut sa mare. Resar el rosari significa deixar-se acompanyar per Maria en el seguiment del Senyor. Qui es deixa guiar per ella no es perd en el camí.

Que Maria ens aconsegueixi a tots la benedició de Déu.

EL SANT DEL MES

Santa Bertilia

Festa: 20 d'octubre

Santa Bertilia va seguir el «caminet espiritual» de santa Teresa de l'Infant Jesús. Era una dona de gran judici pràctic i voluntat molt ferma que es va santificar complint senzillament el seu deure de cada dia, malgrat la seva mala salut, la seva reduïda capacitat intel·lectual i la seva falta d'iniciativa. Va néixer el 1888, en Brendola, en el si d'una pobra família de camperols. El seu nom de pila era Ana Francisca, però tots li deien Anita. El P. Emigdio Federici, el seu biògraf, escriu que Anita era una nena «tranquil·la i molt treballadora, la seva infància no va tenir res de pintoresc». Àngel Boscardin, el pare d'Anita, era un home molt gelós i donat a la beguda, de manera que els plats abundaven a casa, segons va testificar ell mateix en el procés de beatificació de la seva filla. Anita no podia assistir regularment a l'escola, ja que des de petita va haver de treballar a la llar i guanyar diners ajudant a casa dels veïns. Els seus companys de jocs la sobrenomenaven «la tonteta». Probablement no els faltava raó, ja que, quan el P. Capovilla, rector del lloc, va parlar de la vocació religiosa de la nena amb l'arxipreste Gresele, aquest no va poder contenir el riure. No obstant això, com la considerava com a mínim prou intel·ligent per pelar patates, el P. Gresele va parlar d'Anita a certes religioses, els qui es van negar a admetre-la.

Com que fos, als setze anys Anita va ingressar en el convent de les Germanes de Santa Dorotea, a Vicenza i va rebre el nom de Bertilia, en honor de la santa abadessa de Chelles. La jove va dir a la seva mestra de novícies: «Jo no sé fer res. Sóc una inútil, una "tonteta". Ensenyeu-me a ser santa». La germana Bertilia va passar un any ajudant a la cuina, al forn i en la bugaderia. Després, va ser enviada a aprendre les tasques d'infermera a Treviso, on les germanes de Santa Dorotea tenien al seu càrrec l'hospital municipal. Però la superiora va preferir utilitzar-la com a ajudant de la cuinera. Anita no va poder sortir de la cuina fins després de la seva professió. En 1907, va passar a ajudar al pavelló dels nens amb diftèria i, a partir de llavors, va viure consagrada a la cura dels malalts. Però, ben aviat va contreure una penosa malaltia que la va turmentar durant els últims dotze anys de la seva vida, i la va portar finalment a la mort, tot i les intervencions dels cirurgians.

A principis de 1915, l'hospital de Treviso va ser ocupat per les tropes. Dos anys més tard, arran de la derrota de Caporetto, l'exèrcit italià va haver de replegar-se a Piave, i l'hospital va quedar en ple front de batalla. Durant els bombardejos aeris, mentre que el terror paralitzava a algunes de les seves germanes, santa Bertilia, no menys espantada, s'ocupava a portar cafè i vi de Marsala als malalts, sense que els seus quefers li impedissin passar els comptes del rosari. Bertilia i algunes de les seves germanes van ser aviat enviades a un hospital militar de Viggiú. El capellà, Pere Savoldelli i l'oficial, Mario Lameri, no van poder menys d'admirar la laboriositat i la caritat de Bertilia. En canvi, la superiora no va saber apreciar les seves qualitats, i la repreneia per treballar exageradament i per estar massa aferrada als malalts. Finalment, va acabar per enviar-la a la bugaderia. Bertilia va treballar allà sense una queixa durant quatre mesos, fins que la mare general, una dona extraordinària que es deia Azelia Farinea, va comprendre la injustícia i va treure a la santa de Viggiú.

Després de l'armistici, la germana Bertilia va retornar a l'hospital de Treviso, on se li va confiar el pavelló d'infecciosos infantils. La salut de la germana anava de mal en pitjor; tres anys més tard els metges van decidir operar-la. L'operació va resultar fatal, i la germana Bertilia va morir tres dies després, el 20 d'octubre de 1922. En el primer aniversari de la seva mort, es va posar a l'Hospital de Treviso una placa amb la següent inscripció: «A la germana Bertilia Boscardin, ànima escollida i de bondat heroica, qui durant diversos anys va alleujar com un àngel el sofriment humà en aquest hospital ...» el poble va començar a acudir a la tomba de la germana Bertilia a Treviso. Les seves restes van ser més tard traslladats a Vicenza, on Déu va obrar per la seva intercessió moltes curacions. Va ser beatificada el 1952, en presència d'alguns membres de la seva família i de diversos pacients als quals havia assistit, i el papa Joan XXIII la va canonitzar l'11 de maig de 1961.

FRASES DEL PAPA FRANCISCO

- El ángel custodio es un amigo que no vemos, pero que podemos escuchar. Nos acompaña en el camino de la tierra al Cielo.
- Como santa Teresita del Niño Jesús, aprendamos de la humildad de Dios, que se hizo pequeño por nosotros.
- Como santa Teresita del Niño Jesús, aprendamos de la humildad de Dios, que se hizo pequeño por nosotros.
- Encontrar a Jesús puede cambiar decisivamente nuestra vida, llenándola de significado.
- La caridad es más verdadera e incisiva si se vive en la comunión.
- Si somos fieles a Cristo y obramos el bien podemos difundir la luz de la esperanza de Dios.
- El Evangelio invita antes que nada a responder a Dios que nos ama y que nos salva, reconociéndolo en el prójimo.
- El Evangelio invita antes que nada a responder a Dios que nos ama y que nos salva, reconociéndolo en el prójimo.
- La esperanza es la virtud de un corazón que no se encierra en la oscuridad, no se detiene ante el pasado, sino que sabe mirar al futuro.
- La esperanza es la virtud de un corazón que no se encierra en la oscuridad, no se detiene ante el pasado, sino que sabe mirar al futuro.
- Tengamos el valor de purificar nuestro corazón quitando las piedras y las espinas que sofocan la Palabra de Dios.
- Cuánto más Jesús ocupa el centro de nuestra vida, más nos hace salir de nosotros mismos para acercarnos a los hermanos.
- Cuánto más Jesús ocupa el centro de nuestra vida, más nos hace salir de nosotros mismos para acercarnos a los hermanos.
- En la cruz renace siempre nuestra esperanza. Es una esperanza diferente de las del mundo, porque nace del amor de Jesús.
- La guerra es la negación de todos los derechos. Oremos por quienes tienen la responsabilidad de evitar la guerra entre los pueblos.
- La caridad ayuda a comprender la verdad y la verdad reclama gestos de caridad.

PREGAR ÉS PARLAR AMB AQUELL QUE SABEM QUE ENS ESTIMA

Genial Teresa de Jesús!! Aquesta és una de les millors definicions que tenim de la pregària. Confiada, afectiva, personal, oberta, reveladora, fàcil, dialogant, senzilla. Quan som estimats tard o d'hora ho sabem. De vegades tard o massa tard, altres vegades molt aviat o bastant aviat. També passa que hem sigut estimats quasi sense saber-ho, fins que arriba un dia que, com qui es desperta, diem: *Però si resulta que m'estima!! Mai m'ho ha dit, i jo no en veia els senyals, però ara sé que m'estima.* Quan entenem que Déu ens estima, el que sentim és desig, un creixent desig, de parlar amb Ell. Segurament no és ni la primera ni la segona ocasió. La primera és de sorpresa. La segona, de confusió. Quan Déu comença a resultar indefinible, molt diferent de les definicions dels llibres, és aleshores que s'inicia una recerca humil i urgent per comunicar-nos amb Ell. I aviat resulta que ens adonem que és Ell qui ens ha parlat primer. Pels signes de la natura, de la bellesa, de l'art, de la poesia, de les amistats, de la comunitat, de la litúrgia i, especialment, per la Paraula. Quina set que desperta la Paraula! És propera, és humana, és única, és personal, és interior i universal, és un dels nostres, és el Senyor. Santa Teresa ens diu que no ens cal fer llargues meditacions, dejunis ni estudis d'alta filosofia. Ens cal PARLAR. Senzillament:

SI NO FOSSIS COM ETS, NO HAURIA ESTAT POSSIBLE CREAR AQUESTA BELLESA!

“Conta la història d'un traginer d'aigua de l'Índia que, a l'extrem d'un pal que penjava a l'espatlla, portava dos atuells: l'un era perfecte i l'altre esquerdat i perdia la meitat d'aigua. Aquest trist es mirava l'altre tan perfecte, i avergonyit un dia va dir a l'amo que se sentia miserable perquè a causa de les seves esquerdes li donava només la meitat de l'aigua que podia guanyar amb la seva venda. El traginer li contestà:

- Quan tornem a casa mira les flors que creixen al llarg del camí. I va fixar-s'hi: eren flors bellíssimes, però veient que tornava a perdre la meitat de l'aigua, va repetir:
- No serveixo, ho faig tot malament. El carregador li va dir:
- T'has adonat que les flors només creixen en el teu costat del camí? Ja sabia jo de les teves esquerdes i vaig voler treure el costat positiu d'elles, sembrant llavors de flors per on passes i regant-les puc recollir aquestes flors per l'altar de la Mare de Déu.
- Si no fossis com ets, no hauria estat possible crear aquesta bellesa.

Tots d'alguna manera som atuells esquerdats, però Déu coneix bé els seus fills i ens dona la possibilitat d'aprofitar les esquerdes-defectes per alguna cosa bona. Que nosaltres també sapiguem aprofitar les correccions, les contrarietats, sofriment, fracàs, limitacions per a “començar i recomençar”; dòcils a l'Esperit Sant en convertir-nos a Déu i ser instruments seus.

PARLAR. Ell ens parla i ens parlarà. Ho vol, ho desitja. Ha dit que li resulta deliciós estar i parlar amb els fills i filles dels homes i dones. Vas en metro, camines pel supermercat, esperes el torn, ets a casa i no hi ha ningú, obres el correu i et surt propaganda... Parla amb Ell! No li diguis grans paraules i frases fetes. Parla del que sents, del que vius, del que succeeix, del teu desig de lluitar per uns canvis urgents, de les notícies (dolentes... i bones), dels interrogants i els dubtes, de si et trobes bé o no, dels altres (parla molt dels altres). Frases curtes, desitjos, interrogants, peticions, comentaris, accions de gràcies, silencis en presència, records...

Parla, parla, que t'estima. De tant en tant, calla una mica. Recorda el que es diu en castellà: “El roce hace el amor.” És possible que aviat comencis a sentir una necessitat de poder-vos dedicar un temps més llarg de presència i de silenci. Ja no serà un propòsit, sinó un vertader desig. I la seva gràcia.

